

ved en stor offentlig Skole, det er uheldigt, men desuagtet mente Ministeriet dog, just af Hensyn til, at han maatte erkjendes for at være en særdeles dygtig Lærer i sit Fag, ikke at burde gribe ind, og det følger af sig selv, at naar man ikke vilde affedige Manden, var der ingen Grund til ikke at lade ham avancere til Overlærer, naar hans Tid kom. Men nu hændte imidlertid det, at Dr. Ringel atter traadte offentlig frem og det paa en saadan agitatorisk Maade, at Spørgsmaalet, om det kunde gaa an at lade ham blive som Lærer ved Metropolitan-skolen, nødvendigvis maatte reises for Ministeren. Han optraadte paa en agitatorisk Maade, som af forskjellige Grunde i høi Grad forargede en stor Del af Befolkningen. Hans Udtalelser, hans Tale om vore politiske Forhold i ældre Tider førend den sidste uhykelige Krig vare af den Beskaffenhed, at de opvakte en dyb Indignation hos Mange, dette er et Faktum, hvorom der ikke kan disputeres; at de ikke vatte Indignation hos det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), tvivler jeg ikke paa. Imidlertid, Dr. Ringel gav en Erklæring, en Forklaring i et offentlig Blad af sine Ytringer, som i høi Grad formildede dem. Paa Grund heraf greb jeg ikke ind den Gang, og heller ikke fandt jeg mig foranlediget til at gribe ind paa Grund af andre Ytringer fra hans Side af rent politisk Beskaffenhed. Saa kom imidlertid det, som maatte i og for sig kun var Lidt, men som bragte Bøgeret til at flyde over, som gjorde det nødvendigt for Ministeriet at gribe ind — og jeg havde ingen Tvivl om, at i det Øieblik, Ministeriet fandt det nødvendigt at gribe ind, var ogsaa Bedkommendes Skjæbne som Embedsmand afgjort med det Samme — og det var den Forbindelse, hvori han kom til at staa med den tydske Socialistkongress, som her var samlet. Da der kom Anmeldelse til Ministeriet om, at han skulde have deltaget i en Festsiddag med dem — hvad der forøvrigt oplystes ikke havde været Tilfældet, skjøndt han sikkert nok var traadt i Forbindelse med dem — saa tilskrev Ministeriet Rektor og anmodede ham for det Første om at affordre Dr. Ringel en Erklæring om, hvorvidt det nu omtalte var Tilfældet eller ikke, og dernæst om at afgive sin egen Erklæring om, hvorvidt i det Hele taget Dr. Ringels Optræden kunde siges at være

til Gavn eller Skade for den Skole, ved hvilken han var ansat. Efter de Svar, der derpaa fulgte, kunde der ikke være fjerneste Tvivl om, at hvis Dr. Ringel ikke vilde afgive en Erklæring om, at han for Fremtiden vilde afholde sig fra at drive Agitation ialtfald paa den Maade, han havde drevet den i den senere Tid, maatte han affediges. Det vilde han ikke, hvad jeg fra hans Standpunkt finder fuldstændig naturligt; jeg havde ikke ventet, at han vilde afgive en saadan Erklæring, men det var dog nødvendigt for Ministeriet at adspørge ham, og da saa hans Svar kom, var der i Hensyn til den Erklæring, som forelaa fra Rektor, intet Andet for Regjeringen at gjøre end at affedige ham; det skete saa. Jeg tror ikke, at jeg i denne Sag har handlet anderledes end fuldt forsvarligt. Ja, jeg tror endogsaa, at jeg med Rette kunde være bleven angrebet, hvis jeg ikke havde handlet, som jeg gjorde.

Jeg vil slutte med, hvad jeg begyndte med, at i og for sig var det mig i høieste Grad ukjært at være nødsaget til at gaa den Vej, som jeg efter min Overbevisning og efter den Opfattelse, jeg har af min Pligt overfor Skolen, var nødt til at gaa. Jeg var meget derimod, fordi jeg ikke finder det heldigt, at man kommer ind paa en saadan Vej, at Embedsmænd skulle affediges paa Grund af deres Ansættelser, og jeg skal være den Sidste til at gaa videre paa den Vej, end jeg bliver ligesom nødt til, baade fordi det i og for sig er min Overbevisning, at det ikke vilde være rigtigt, men ogsaa, om jeg maa kaste et Blik ud i en mulig Fremtid, for dens Skyld. Jeg har nemlig ingen Tvivl om, at hvis det skulde hændes, at et radikalt Parti eller det radikale Parti skulde komme til Magten her i Landet, vil et saadant Parti ikke handle i vort Land anderledes, end det radikale Parti har handlet i alle andre Lande, hvor det har været ved Magten, d. v. s. lige overfor sine underordnede Embedsmænd indføre et fuldstændigt Tyranni, ikke taale, at der blev knyttet, og derfor vilde det være det Heldigste for os Andre, om vi ikke kom til at give altfor mange Exempler, som dette Parti om end med Urette kunde benytte. Ingen Regjering vil nogensinde kunne undgaa en Gang imellem at komme til at affedige en Embedsmand paa Grund af hans politiske Optræden; men der har ialtfald